

[Bertel Dahlgaard.]

ikke sker væsentligt derudover, da vil Skuffelserne snart melde sig, og man vil spørge, om der dog ikke har været større Realiteter bag de stærke Ord fra Besættel-sestiden.

Jeg haaber, at den danske Regering vil føle sig i højere Grad som Initiativtager paa dette Omraade, end det hidtil har været Til-fældet. Jeg henleder Opmærksomheden paa, at den nordiske interparlamentariske Union i Sommer rettede Henstilling til de nordiske Landes Regeringer om snarest muligt at ud-pege Repræsentanter til en fælles Kommis-sion, som kan udarbejde de nødvendige For-slag til Fremme af udvidet Samarbejde paa det kulturelle Omraade, og Unionen udtalte endvidere Ønsket om, at Spørgsmaalet om et stærkere Samarbejde paa det økonomiske Omraade tages op til en nærmere Behand-ling under saadanne Former, som de nordis-ke Landes Regeringer i Fællesskab anser for formaalstjenlige. Jeg vil gerne bede den høje Regering under Finanslovbehandlin-gen fremsætte en Udtalelse i denne Sag. Jeg føler mig overbevist om, at det danske Folk vil hilse med stor Tilfredshed, hvis Regeringen kan afgive Vidnesbyrd om, at dens Stilling ikke blot er den passive og af-ventende, men at den vil være i forreste Linie blandt de nordiske Regeringer i Ar-bejdet for den nordiske Tanke.

Maa jeg i denne Forbindelse sige, at vi i Det radikale Venstre ogsaa vurderer det færøske Spørgsmaal ud fra et nordisk Synspunkt. Vi maa dybt her i Danmark føle vort Ansvar for, at Færingerne bevares for den nordiske Kulturkreds, og at det færøske Folk ikke føres ud i en for det lille Samfund uholdbar Situation. Det er jo rigtigt, som der er sagt, at vi kun ønsker Færøernes Til-knytning til Danmark, saafremt Færingerne selv af egen fri Vilje ønsker Forbindelsen opretholdt, men vi vilde her i Danmark føle det som en Brod i Sindet, om det aarhundred-gamle Baand skulde bryde. Det er mit op-rigtige Haab, at Færingerne vil gaa til Lag-tingsvalget i Bevidstheden om, at det danske Folk føler Hengivenhed for det, og Tro paa, at det er muligt inden for det danske Riges Rammer at finde en Form for fælles Samliv, der af Færingerne føles uden tyngende Baand og af begge Parter føles som en gen-sidig Berigelse.

Ogsaa jeg vil gerne tilslutte mig ærede Ordføreres udtalte Forhaabning om, at man maa naa frem til Forstaaelse mellem Island og Danmark om den islandske Nationallit-teratur. Det er vigtigt, at vi her i Danmark forstaaer, hvilke Følelser der for det islandske

Folk knytter sig til denne Sag, og jeg tror, at mange Baand mellem Island og Danmark vil blive stærkere, om vi her handler i en Højmodighedens Aand.

Det sydslesvigske Spørgsmaal har atter under denne Forhandling givet Anledning til en Række Betragtninger og herunder en Række Gentagelser. Jeg ser ikke Nytten heraf. Ved den Enighed, der i sidste Uge opnaaedes mellem fire Partier, er Linien for Rigsdagens og det danske Folks Stilling fastlagt paa en saadan Maade, at ingen Æn-dring i det afgørende Hovedsynspunkt er tænkelig. Og naar ingen Ændring er tænke-lig, er det, fordi Forsøg paa at ændre denne Linie vilde føre det danske Folk ud i den bitreste indre Strid, samtidig med at dette vilde berøve vort Folk enhver Mulighed for at øve Indflydelse til de danske Sydslesvige-res Gavn. Det er noget, som mange har glemte, men som er et fundamentalt Punkt i denne Sag, som saavel de danske Sydsles-vigere som vi her i Danmark altid maa huske paa, at det danske Folk over for den øvrige Verden maa træde frem som et enkelt Folk, dersom vi skal gøre os Haab om, at der til-lægges vore Ord Vægt. Den Enighed, der forleden opnaaedes, giver os Styrke udadtil, og det kommer nu an paa, at de Mænd og Partier, der tilvejebragte denne Enighed, ikke lader sig paavirke af allehaande hasar-derede Fortolkninger, som fra forskellig Side lægges ind i den afgivne Note alene af Hensyn til at opnaa en eller anden Fordel i den indrepolitiske Agitation. Men jeg skal ikke nægte, at naar jeg i Gaar i Regeringens nye Blad her i København ser et, jeg kan vist godt sige stygt Eksempel paa en saadan, paa en Gang naiv og taabelig Fortolknings-kunst, saa forekommer det mig, at den højt-ærede Statsminister har en Pligt til at gøre Bladet forstaaeligt, at i Forbindelse med en Noteveksling, hvor det er Danmarks Navn, der hæfter for Ordene, er der ikke Plads for barnlige politiske Manøvrer. Jeg fristes ikke et Øjeblik til at tro, at Regeringen er ind-forstaaet med en saadan Skrivemaade; det vilde jo simpelt hen være falsk Spil.

Der er i den sydslesvigske Sag talt om positive og negative Standpunkter. Jeg vil gerne sige, at i denne Sag er det positive Standpunkt det, der paa en Gang søger at skabe størst mulig Sikkerhed for det danske Riges Fremtid og samtidig opnaar den størst mulige Sikkerhed for, at al ægte Dansk-hed i Sydslesvig kan udfolde sig i Frihed, saa den kan udnytte de Udviklingsmuligheder, som vor Kulturs Styrke giver vor Folke-stamme som Forposten for dansk Natio-nalitet, og det Standpunkt er negativt, som